

KETJUT LÖYSÄLLÄ

Alpo Puuronen

Tarinoita pyörän päältä

Omistettu täysin olemattoman yhdistyksen jäsenille.

Kaikella on tarkoitus? Tiedä tuosta, mutta kaikella on seurauksensa!

Alpo Puuronen
Ketjut löysällä

© 2024 Alpo Puuronen

Kannen kuva: Ville Vuorinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7121-1

Sisällysluettelo

Prologi.....	1
Risuparta.....	3
Pään tyhjennys	12
Alamäki	21
Maili	29
Lupaava polku.....	36
Ketjunkatkaisija	47
Mutka-ajaja	59
Kakkosnelonen	72
Avattu kallo.....	85
Putkelta	92
Tallin tyhjennys.....	104
Jälleennäkeminen.....	119
Kymppikerholainen	131
Hurtta	140
Ikkunan takana	151

PROLOGI

Faijani ei ostanut sitä mopoa! Eikä auttanut, jos fillarin rengas puhkesi. Siispä pyöräily ja romujen korjaaminen on kuulunut elämääni jo kouluajoista saakka. Teininä fillarin raato oli välttämätön väline liikkumiseen. Myöhemmin autotalli täyttyi erilaisista polkupyöristä ja siitä tuli hyötyliikunnan lisäksi mieluista harrastus eri muodoissaan.

90-luvun alussa erehdyin yllytettynä ryhmälensille ja se oli menoa. Lohjalaisen maastopyöräporukan synty oli spontaani tapahtuma; polkuajosta kiinnostuneet olivat päättäneet kokoontua ilman sen ihmeellisempää agendaä pari kertaa viikossa yhteislensille.

Kommelluksia sattui ja moni paikka metsässä sai uuden nimen, jota ei virallisista kartoista löydy (vielä). Leenan uimala (Leena kellahti vetiseen ojaan), Ketjunkatkaisijan risteys (Arton episodi ketjun katkettua), Rottweilerin kallio (Ähfä otti yhteen jonkun rakin kanssa), G-piste (Gunnarlan hiihtomaja), Näköalakallio (lukija arvatkoon syyn) ja Yritysportaat (kinkkinen kallionousu, jonka vain harvat selvittivät, mutta useat yrittivät) muutama

mainitakseni. Paikkojen nimeämisbuumin jatku-
moksi pahimmat sählärit saivat uudet kutsumani-
met kuten Kloppe, Shimaani, Lapa-Pekka, Ähfä, Ze-
tor, Pommimies ja Lupaava Polku. Tarinoihini on
putkahtanut muutama noista legendaarista hah-
moista kunnianloukkaushasta huolimatta.

Monet tähän kirjoittamani novellit pohjautuvat
todellisiin tapahtumiin (muistivaraus). Osa taas on
keksittyjä, mutta niitäkin taustoittaa lenkeiltä saa-
dut mielikuvat. Kirjoitelmien synnystä iso kiitos
kuuluu Lohja MTB TOY:n (Täysin Olematon Yhdis-
tys) täyspäisille (?) polkijoille. Ketjut löysällä moni
sattumus olisi jäänyt kokematta!

RISUPART A

Oktoberfest-ajo keräsi jäähallin edessä olevalle kentälle ison joukon maastopyöräilijöitä. Useille polkijoille syksyinen ajankohta paalutti ajokauden päättymisen, mutta lajille tosissaan vihkiytyneille päivän lyheneminen tarkoitti vain ajovalojen asentamista. Ne raivasivat pimeyteen kirkkaan tunnelin, jonne sukeltaa. Yhtäkaikki, luterilaisen työmoraaalin kyykyttämä sekalainen seurakunta sai pyöräilyurakasta syyn kumota iltasella muutaman huurteisen Oktoberfest-hengessä. Ansaittu olut ei ollut tissuttelua. Sen lipittäminen nousematta sohalta sen sijaan täytti vaaran merkit.

Maistelin havaintoa mielessäni, sillä minulla oli tapana palkita itseni sihahtavalla kolmosella usein lenkin jälkeen. Neljänympin juuri ylittäneenä asiasta ei ole tullut ongelmaa, sillä jaksoin vetää parituntisen helposti kolme, jopa neljä kertaa viikossa. Entäs sitten, kun tulisi viidenkympin kriisi ja ikä alkaisi painaa. Juurakkoiset metsäpolut voisivat käydä liian raskaiksi ja olisiko silloin edessä kuivan kitalaen napsuttelu? Kuka pirussa sellaista ääntelyä kestäisi?

Vielä kesäajassa taapertava kello lähestyi puoltapäivää. Tapahtumalle koko lauantaipäiväksi

liikuntakeskukselta varattu kenttä täyttyi. Lähiseudun harrastajat tulivat suoraan kotipihoiltaan, mutta etäämmältä ja muilta paikkakunnilta saapuvien autot täyttivät hiekka-aukion laidasta laitaan. Metsän reunaan rakentui pieni tiheään asuttu kylä. Kattotelineillä keikkuvien kaksipyöräisten ohjaustangot sojottivat joka suuntaan kuin tv-antennit. Peräkoukkuihin ripustetut maastofillarit puolestaan piiloutuivat lähelle maanrajaa.

Parkkeerattujen farmareiden ja pakujen väliin puristuneet kadut ja kujat täyttyivät värikkäisiin ajoasuihin sonnustautuneista polkijoista. He jakaantuivat kahteen selvästi toisistaan erottuvaan heimoon. Lukkopolkimilla viihtyvät vauhtihirnut olivat tiukkareitisiä ja latuskavatsaisia polkijoita, jotka illalla täyttyivät yhdestä tuopillisesta. Tiukat vartalonmyötäiset kaikki muodot ja kohoumat paljastavat ajovermeet olivat alun perin olleet maantiepyöräilijöiden virka-asuja, mutta tämä klaani oli ominut ne häpeilemättä itselleen metsäkäyttöön. Lyhytkin tauko tuulettomassa kuusikossa keräsi alueen hyttyset näiden hikiselle hipiälle, sillä niiden kärsä läpäisi helposti ohuet ajohousut ja -paidat. Mutta omapahan oli valinta. Väljiin housuihin ja leppaviin t-paitoihin sonnustautuneiden perhekunta oli puolestaan jalostunut sihtaamaan takavaihtajan häkin maastoratsujensa suurimpien hammasrattaiden päälle. Heille vauhti ei ollut elämän pääasia eikä kelloa vastaan kirittäjistä

Alpo Puuronen on syntynyt viime vuosisadan puolenvälin jälkeen Sotkamossa. Hän on pyörällään halkaissut Suomen useita kertoja ja lävistänyt Euroopan pari kertaa. Polkemisen tahti on säilynyt, vaikka eläkevuodet eivät ole tulleet yksin.

Ketjut löysällä tarinat ovat tosia, osin tosia, paikoitellen keksittyjä tai täysin perättömiä. Lukijan vaikeaksi tehtäväksi jää päätellä, mihin luokkaan kukin sepite loksahdaa.

9 789528 071211